

Berkopcova role propagátora slovinské kultury v Československu

Milada K. Nedvědová

Národní knihovna ČR – Slovanská knihovna

milada.nedvedova@nkp.cz

Příspěvek vybírá z mnoha Berkopcových aktivit tu, která je vzhledem k jeho národnosti, studiu a profesi nejsystematičtější, nejrozsáhlejší a nejúspěšnější, a tou je působení slovenisty v meziválečném a poválečném Československu. Svůj elán a entuziasmus věnoval mimo jiné propagaci slovinské literatury, vědy i kultury, protože tato práce vycházela nejen z profesní vybavenosti, ale vyvěrala také z jeho milujícího srdce. Lásky k vlasti - to byl fenomén, který u Otona Berkopce znamenal skutečnou etickou hodnotu, nikoliv pózu či falešnou fangličku. Lásky a přátelství bylo to, co ctíl nade vše a pro co se dokázal v náročné době politické „roztržky“ rozhodnout bezpodmínečně. Díky jeho pevným postojům, neobyčejně usilovné práci a talentu nejen literárnímu, ale i v oblasti mezilidských vztahů, se v českém prostředí od třicátých let dvacátého století začíná nová, bohatá a odborně fundovaná etapa kulturních styků mezi Čechy a Slovinci. Je třeba zdůraznit, že totéž, co vykonal pro poznání Čechů o slovinské literatuře a kultuře, to učinil také pro informovanost Slovinců o Češích, když neúnavně referoval ve slovinském tisku o novinkách české literatury, seznamoval slovinskou veřejnost se stálicemi české literatury, sám z češtiny do slovinštiny překládal, a to zejména současné české prozaiky. Spolu s Božidarem Borkem, svým věrným slovinským přítelem, neopomněl ve Slovinsku aktuálně referovat o všech projevech česko-slovinských a slovinsko-českých styků, což paralelně probíhalo i v českých periodikách.

Berkopcovo studium literárněvědné slavistiky Lublaň – Praha

Zásadní význam pro budoucí profesi měla změna volby fakulty na začátku vysokoškolského studia. Přestože se Oton Berkopec v roce 1927 v Lublani zapsal na právnickou fakultu, přešel na fakultu filozofickou, kde začal studovat slovinskou literaturu a dějiny a slovanské literatury. Zde byl v péči vynikajících osobností tehdejší slovinské slavistiky, z nichž Ivan Prijatelj ovlivnil celý jeho další odborný vývoj. Prijateljův široce pojatý komparativní přístup ke slovanským literaturám našel pak i u Berkopce svou odezvu při jeho srovnávacích studiích zvláště ruské a slovinské literatury. Právě na návrh Ivana Prijatelje dostal nejlepší student 1. ročníku na lublaňské slavistice stipendium do Prahy. V roce 1928 mladý Slovinec přišel do semináře svého krajana Matiji Murka, který v Praze na Karlově univerzitě vedl slavistiku. Neznalý českého jazyka, učil se Berkopec jazyku u svého krajana Josefa Skrbinška, který působil na pražské filozofické fakultě nejen jako lektor slovinštiny, ale i jako lektor češtiny pro cizince. Matija Murko vedl svého studenta ke studiu jihoslovanských lidových písní a Berkopec dělal svému učiteli radost a čest, když mu dvakrát za sebou (v roce 1930 a 1931) byla udělena cena svatého Sávy za výborné práce s jihoslovanskou tematikou.

Berkopcovo odborné působení ve Slovanské knihovně, na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a ve Slovanském ústavu

Na Murkovu radu se Berkopec zaměstnal již rok po příchodu do Prahy ve Slovanské knihovně. Tím vyřešil svou finanční situaci a zároveň zde také v začátcích budování širšího

slavistického profilu knihovny, zpočátku výhradně orientované na ruský fond, využil svých znalostí jihoslovenské kultury a zejména slovinské. Je dobré připomenout úzkou součinnost mezi tehdejšími pražskými čelnými slavistickými institucemi – Slovanským seminářem na filozofické fakultě, Slovanským ústavem a Slovanskou knihovnou ministerstva zahraničí. Murko a Berkopec velmi úzce spolupracovali při získávání knih pro fakultní a Slovanskou knihovnu. Po odchodu Josefa Skrbínška do důchodu přišel v roce 1935 Berkopec na fakultu jako lektor slovinštiny, aniž opustil svou práci v knihovně. Murko z fakulty odešel jako ředitel do Slovanského ústavu, kam na začátku padesátých let přišel s dlouholetou zkušeností bibliografa a slavisty také Berkopec. Uvedme ještě časovou posloupnost Berkopcových aktivit na počátku třicátých let. Ačkoliv studia ukončil v roce 1933 doktorátem filozofie, když obhájil svou disertační práci **Srbocharvátská lidová píseň v poesii A. S. Puškina**, ve Slovanské knihovně působil již od roku 1929 a svou bohatou publikační činnost zahájil v roce 1931. Právě z této plodné práce se zaměříme na část slovenistickou a pokusíme se upozornit na nejdůležitější příspěvky.

Berkopcovy příspěvky o slovinské kultuře v českém tisku

Berkopcovy časopisecké příspěvky o slovinské literatuře a kultuře je třeba rozdělit časově – na pravidelné a četné recenze slovinských knih nebo českých překladů slovinských autorů, dále články k významným výročním osobnostem slovinské kultury a nekrology, které uveřejňoval v meziválečném období, a na příspěvky otiskované v periodikách po druhé světové válce, jejichž četnost byla menší, neboť do popředí se dostávala práce ediční a příprava knižních překladů ve spolupráci s významnými překladateli.

V meziválečném období od roku 1931 nejhojněji publikoval své články, a to nejen o literatuře slovinské ve dvou tehdejších proslovensky profilovaných periodikách. Hojně přispíval do **Československo-jihoslovenské revue**, kde byly zveřejňovány příspěvky rázu spíše popularizačního, ovšem kvalitní obsahem, neboť zde publikovaly přední osobnosti české i jihoslovenské vědy a kultury, a do **Slovanského přehledu**, kde bylo dbáno na odborně fundovaný přístup zpracovávaných témat. Zásluhou Berkopcovou, který byl tři roky (mezi léty 1936–1939) redaktorem Československo-jihoslovenské revue, byla česká veřejnost, tehdy na jihoslovenské dění výrazně zaměřená, zevrubně o kulturním dění v Jugoslávii a zejména ve Slovinsku fundovaně a čtivě informována. Kromě těchto periodik pak během třicátých let lze najít Berkopcovy příspěvky například v **Národních listech**, **Českém slově**, v **Lidových novinách** či v **Kritickém měsíčníku**, tedy v renomovaných denících, respektive periodikách, která se těšila široké čtenářské odezvě.

Berkopcova publicistická činnost během války (po roce 1941) zcela ustala. Po osvobození navazoval na předválečnou aktivitu, v letech 1945 a 1946 znovu informoval o česko-slovinských vztazích. Pauza nastala v letech 1947–1953. Od roku 1954 kromě Slovanského přehledu nalézá prostor pro propagaci slovinských básníků na stránkách **Literárních novin**. Početně začínají nad českými časopiseckými příspěvky převažovat články o slovinsko-českých stycích ve slovinském tisku. V českém prostředí se zaměřil na péči o knižní překlady.

Berkopcovy příspěvky o slovinské literatuře v naučných publikacích

Ve dvacátých a třicátých letech 20. století byly v Československu s velkou péčí vydávány encyklopedické a jiné sumarizující naučné příručky, které se staly nejen povinnou výbavou knihoven, ale i velmi žádanými publikacemi mezi intelektuály. Právě tam, kde bylo zapotřebí

přehledných informací o slovinské kultuře, přispíval Berkopec hesly či studii. Pokračoval v jisté tradici, neboť i do předchozích českých encyklopedií psali o Slovincích Slovinci, do Riegrova slovníku Josip Marn, do Ottova slovníku Matija Murko, kterého v Ottově slovníku naučném nové doby vystřídal Oton Berkopec. Ten vypracoval slovinská hesla i pro Masarykův slovník naučný. Příruční slovník naučný, který v šedesátých letech 20. století navázal na tradici českých encyklopedií, byl sice poplatný komunistické ideologii, přesto přináší alespoň stručné základní údaje o významných osobnostech převážně evropské civilizace. Hesla týkající se jugoslávských kulturních dějin jsou rovněž z pera Otona Berkopce.

V oblíbené příručce pro studenty a kulturní pracovníky **Co číst z literatur slovanských posledních let** z roku 1935 v V. oddílu **Literatura slovinská** Oton Berkopec doporučuje čtyři díla současných slovinských autorů: Román z dob reformace (Ivan Pregelj: Plebanus Joannes) přeložil Boh. Vybíral. Slovinský román válečný (Tone Seliškar: Loď na písčině) přel. Boh. Vybíral. Básník pesimismu (Ludvik Mrzel: Světla na cestě) a Kletba rodné půdy (Miško Kranjec: Nádenici).

Německý projekt **Tvůrcové dějin** věnovaný čtyřem tisíciletím světových dějin v obrazech dob a osobností přinesl v českém vydání řadu vlastních studií. V dílu IV. **Přítomnost**, v části 1 z roku 1936 jsou zařazeny dvě studie o významných Slovincích - o Franci Prešernovi a Franu Levstikovi rovněž z pera Otona Berkopce.

Další encyklopedicky pojatou informaci **Slovinské písemnictví XX. století** Berkopec napsal pro sborník **Poznání**. Sbíрка soudobých vzdělávacích statí ze všech oborů lidského vědění a tvoření. Díl II, skupina VI. Praha, 1937.

Oblíbenou příručkou ve třicátých letech byl titul **Co daly naše země Evropě a lidstvu**. I zde nalezneme Berkopcovu přehlednou studii **České kulturní vlivy u Slovinců v době novější**, která podává výčet společných aktivit od roku 1848 v oblasti literatury, divadla, hudby, výtvarného umění, v níž autor zdůraznil tvůrčí kvalitu vzájemných styků.

Berkopceva spolupráce s českými básníky při překladech slovinské poezie

Oton Berkopec, sám básník, jenž svou původní tvorbu publikoval ve slovinských časopisech, pociťoval bytostnou potřebu seznámit českou veřejnost s bohatstvím slovinské poezie. Přestože překládal českou literaturu do slovinštiny s velkým úspěchem, na překlady zejména básní do češtiny si sám netroufal. Za pomoci svého blízkého přítele Josefa Hory vybral několik sobě generačně blízkých českých básníků (Kamila Bednáře, Jana Čarka, Františka Nechvátala a Karla Nového) a nadchl je pro svůj záměr vydat antologii slovinské poezie. Tak vznikl výbor vskutku reprezentativní nejen velkorysým záběrem zastoupených básníků, ale i kvalitou překladů, na nichž se největší měrou podílel právě Josef Hora. Bylo více než symbolické, že antologie vydaná ve druhém válečném roce 1940 s názvem **Hvězdy nad Triglavem** kromě estetického zážitku v sobě nesla poselství o nezdolnosti blízkého slovinského národa a jeho touze po svobodě. Výběr zachycuje nejvýraznější básníky od moderny do konce třicátých let. Tuto antologii Berkopec doprovodil doslovem **Cesta slovinské lyriky**, v němž podal charakteristiky děl jednotlivých básníků zařazených do antologie a tuto svoji studii uzavřel připomenutím jmen českých překladatelů slovinské poezie. Vyjádřil naději, že

tato antologie „přinese čtenáři poznatek [...]: že česká a slovinská lyrika jsou si velmi blízké po stránce citové.“

Úspěch této antologie byl tak velký, že rok po osvobození bylo připraveno vydání druhé, rovněž vřele českou veřejností přijaté. Tehdy si Berkopec ověřil, že napnul své síly správným směrem, a soustředil se na spolupráci s českými překladateli také při vydávání slovinských prozaických děl.

Během válečných let Berkopec hledal sílu a naději také v hrdinské lidové epice jižních Slovanů a připravoval s Františkem Halasem tři velké sbírky, které vyšly po válce – **Bán Strachinič** (1946), **Zpěvy hrdinství a lásky** (1954) a **Jugoslávské zpěvy** (1958, spolu s Vilémem Závadou).

Slovinská literatura byla stále ve středu Berkopceva zájmu. Potřeba rozdělit se o lásku k básnickému dílu svého nejoblíbenějšího autora, s nímž sdílel i rodnou Vinici, svedla Berkopce dohromady s českými básníky, a to s generačně mladšími, aby připravili pro tisk překlady básní Otona Župančiče. Josef Hora jako jediný z meziválečné skupiny se znovu zapojil do spolupráce při překládání, dále se přidali Josef Hiršal, Petr Kopta, Luděk Kubišta, Jarmila Urbánková a Vilém Závada. V roce 1962 vydali výbor s názvem **Úsvity a bouře**, s Berkopcovou předmluvou **Veliký básník malého národa**, která je dosud nejobsáhlejší českou studií o životě a díle Otona Župančiče se zdůrazněním jeho vztahu k českému prostředí a zahrnující recepci jeho díla v Čechách.

Právě navázaná spolupráce s Josefem Hiršalem velmi úspěšně pokračovala při společné práci na překladu zásadního díla černohorského básníka Petra Petroviče Njegoše **Horský věnec** (1963). Berkopec poznal, že Hiršal bude jako jediný z českých básníků práv skutečně uměleckého překladu básní romantického básníka France Prešerna. Velmi usiloval o to, aby jej pro tuto práci nadchl. Hiršal Berkopcovo přání neoslyšel, výbor přeložil, leč slávy se nedočkal, nebyl jako nežádoucí spisovatel ani uveden v tiráži výboru z Prešernovy tvorby **Můj sen šel po hladině** vydaném v roce 1978.

S Vilémem Závadou připravil výbor z díla obdivovaného básníka Srečka Kosovela **V malém plášti slov** doplněný Berkopcovým doslovem **Kosovelův život a dílo**. Výbor vyšel v roce 1974 v oblíbeném kolibřím vydání.

Vyvrcholením Berkopceva úsilí seznámit českou čtenářskou veřejnost se slovinskou poezií představuje výbor ze současné slovinské poezie s názvem navazujícím na antologii předchozí – **Nové hvězdy nad Triglavem**, vydaný v roce 1983. Na přebásnění Berkopcových překladů se podíleli Jarmila Urbánková a Vilém Závada. Zde zařazení autoři představují „hvězdy slovinského poetického nebe“ druhé poloviny dvacátého století.

V souvislosti s vydáními Berkopcem iniciovaných básnických překladů se sluší připomenout, že v nakladatelství Odeon je do tisku probíjávala redaktorka Irena Wenigová, která si Berkopcovy práce nesmírně vážila a v ideologicky nastavených kritériích redakční a nakladatelské praxe vynakládala nemalé úsilí, aby tyto krásné knihy mohly být vydány.

Berkopcův překladatelský a ediční podíl na knižních vydáních slovin- ské prózy v Čechách

Po druhé světové válce, v roce 1948, doprovázel Berkopec knižní překlad Ingoličova románu **Na vorech** (překlad Bohuš Vybíral) biografickým závěrečným slovem o autorovi.

Berkopcovým zcela samostaným knižním překladem je komedie Ivana Cankara **Pro blaho národa**, opatřená také překladatelovým úvodem a vydaná v roce 1954. Dále přeložil několik titulů knížek pro děti: Ela Peroci: **Domeček z kostek** (1961) a **Pohádky žijí ve velkém starém městě** (1968), Vid Pečjak: **Ondra a tři Martáňkové** (1963) a Beno Zupančič: **Chlapec a stožár** (1967).

Revizi či jazykovou spolupráci O. Berkopce najdeme například u překladu France Bevka **Tonda**, který přeložil spolu s Mílou Mellanovou (1958 a 1969).

Berkopec se podílel edičně na překladu románu Miška Kranjce **Obzory v mlze** (přeložila Zdeňka Bezděková). Tuto knihu vydanou v roce 1957 doprovodil poznámkami a doslovem.

V roce 1968 se ještě jednou vrátil k Ingoličovi, když vydal zredigovaný překlad Bohuše Vybírala románu **Cibuláři**, který poprvé česky vyšel v roce 1940.

Ve stejném roce vyšla knížka pro děti slovinské autorky Branky Jurca, z jejíhož díla vybral texty, které do češtiny přeložil Jaroslav Pánek pod názvem **Karlička a bílý koník**.

Berkopcův přínos pro kulturní styky mezi Čechy a Slovinci

Ze zmíněného přehledu, který mapuje jen jeden úsek Berkopcovy bohaté činnosti, je patrné, že pro vzájemné styky mezi oběma kulturami vykonal tolik práce, kolik v součtu vykonali všichni jeho předchůdci dohromady. Byl neobyčejně pilný a vytrvalý v propagaci obou kultur v jedné i druhé zemi. Jako žák Ivana Prijatelje a Matiji Murka usiloval o objektivní hodnocení literatury, uplatňoval komparativní hledisko a rozpoznával trvalé hodnoty mezi pomíjivými.

Při hodnocení umění Berkopec vycházel ze svého levicového přesvědčení. Zdůrazňoval sociální rovinu vnímanou velmi naléhavě ve slovinském prostředí téměř všemi autory. Seznamoval české čtenáře i s neblahou historií slovinských krajů, s vývojem společenským a kulturním i s osudy a dílem jednotlivých autorů.

Jeho studie jsou na jedné straně velmi osobními výpověďmi a zároveň přinášejí faktograficky spolehlivé údaje. Vždy zmiňuje úroveň vzájemných vztahů mezi Čechy a Slovinci, i hledisko slovinského pohledu na autora a dílo.

Kromě elánu a nasazení pro poznání slovinské kultury mezi Čechy oplýval nesmírně milou a družnou povahou, s níž si získával řadu přátel a dovedl nadchnout své spolupracovníky pro zdárný výsledek uvádění nejlepších slovinských autorů do českého jazyka. Byl považován za přítele české kultury ve Slovinsku a slovinské v Československu. Obě země miloval a pro obě vykonal nedocenitelnou službu, která obohatila oba národy o vzájemné poznání. Jestliže v Česku dnes slovenistika prospívá a vychovává mladé odborníky, má na tom nemalou zásluhu právě Oton Berkopec, který položil základy pro budování tohoto oboru u nás.

Literatura

HONZAK-JAHIČ, Jasna. Lektorat slovenskega jezika na Filozofski fakulteti Karlove Univerze v Pragi. In *Slavica Pragensia ad tempora nostra: Konference ke 150 výročí založení stolice slovanské filologie na Karlově univerzitě*. Praha, 1998, s. 65-70.

NEDVĚDOVÁ, Milada K. Čtyři české antologie slovinské poezie. In *Acta Universitatis Carolinae, Philologica 5, 1994. Slavica Pragensia XXXVI. Slovenica. Croatica. Serbica. Macedonica*. Praha : Karolinum, 1996, s. 31-46. ISBN 0567-8269.

NEDVĚDOVÁ, Milada K. Slovenika v pražských odborných knihovnách. In *Acta Universitatis Carolinae, Philologica 5, 1994. Slavica Pragensia XXXVI. Slovenica. Croatica. Serbica. Macedonica*. Praha : Karolinum, 1996, s. 47-54. ISBN 0567-8269.

NEDVĚDOVÁ, Milada K. Recepce díla F. Prešerna v české kultuře. In *Slavica comparativa: [sborník k životnímu jubileu prof. PhDr. Miroslav Kvapila, DrSc]*. 1. vyd. Praha : Euroslavica, 2002, s. 111-118. ISBN 80-85494-61-2.

PÁNEK, Jaroslav. *Dr. Oton Berkopec: življenje in delo: bibliografija za leta 1926-1975*. Novo Mesto, 1976.

URBANČIČ, Boris. *Česko-slovinské kulturní styky*. Praha : Euroslavica, 1995.

Kalendárium

6. 12. 1906 narození Otona Berkopce (Vinica u Črnomlje)

1918-1927 středoškolská studia na reálném gymnáziu v Novém Městě (Novo mesto) v Doleňsku (1919-1920 na biskupském gymnáziu v Šentvidu, 1920-1924 na reálném gymnáziu v Novém Městě, 1924-1925 1. pololetí na Druhém státním gymnáziu v Lublani, 1925-1927 opět na reálce v Novém Městě)

1926 první verše publikované v časopise *Mladika*

1927 maturita

1927 zapsán na Právnickou fakultu lublaňské univerzity, zanedlouho přestoupil na Filozofickou fakultu téže univerzity, kde studoval slovinskou literaturu, dějiny a slovanské literatury, jeho profesory byli např. **Ivan Prijatelj, France Kidrič, Fran Ramovš, Rajko Nahtigal**. Během studia se živil jako korektor a jako přispěvatel do různých časopisů a novin

1928 jako nejlepší student 1. ročníku na doporučení Ivana Prijatelje dostal stipendium k pokračování studia v Praze. Studium slovanských literatur absolvoval u profesorů jako např. **Jiří Horák, Václav Tille, Jan Jakubec, Matija Murko**, slovanskou filologii u profesora **Miloše Weingarta**. Jeho dalšími pedagogy byli mj. **Jan Blahoslav Kozák, Josef Král, Václav Novotný**

1929 1. 2. nastupuje při studiu do Klementina do Slovanské knihovny jako knihovník – referent pro jihoslovanské literatury. Zde zakládá slovinské a srbochorvatské oddělení, které vedl až do roku 1946

1931 začíná otiskovat své články a překlady v pražských kulturních periodikách

1930-1931 na Vysoké škole knihovnické při Univerzitě Karlově skládá předepsané zkoušky, aby se fundovaně vybavil odborností pro svou knihovnickou činnost

1933 13. 10. v Karolinu promován doktorem filozofie (disertace: **Srbocharvátská lidová píseň v poesii A. S. Puškina**)

1935 spolu s Božidarem Borkem vydává v Lublani překlad románu Ivana Olbrachta **Nikola Šuhaj loupežník** do slovinštiny

- 1935-1939 lektorem slovinského jazyka na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze
1945-1951 po osvobození se vrací jako lektor zpět na fakultu
1946 1. 2. nastupuje jako kulturní atašé na jugoslávské velvyslanectví v Praze
1947 1. 9. se navrácí do Klementina do Národní a univerzitní knihovny, kde působil na vedoucích místech v různých odděleních do 30. 6. 1958
1958 1.7. přijat do Slovanského ústavu, aby zpracovával retrospektivní bibliografii slavik v českém tisku. Po zrušení Slovanského ústavu a jeho včlenění do Ústavu jazyků a literatur Československé akademie věd v roce 1964 vedl bibliografické oddělení slavik. V době normalizace byla pro toto oddělení natolik snížena dotace, že nemohl být realizován Berkopcův plán knižního vydání bibliografie mapující mezislovanské styky, proto odešel 6. 3. 1971 na vlastní žádost do penze
1971 5. 2. zvolen dopisujícím členem Slovanské akademie věd a umění
1977 po smrti své ženy Angeliky (1975) se odstěhoval k rodině svého bratra Antona do Lublaně
16. 9. 1988 umírá v Lublani

Oton Berkopec byl rovněž členem řady kulturních a vědeckých společností:

Syndikátu českých spisovatelů, pozdějšího Svazu československých spisovatelů (v překladatelské sekci vedl kroužek překladatelů z jugoslávských literatur), Svazu spisovatelů Jugoslávie, Spolku literárních překladatelů Slovinska, Matice srbské, Literárněvědné společnosti při ČSAV aj.

Dílo

A. Bibliografie

- 1938** – **T. G. Masaryk a Jihoslované.** Bibliografie do konce roku 1937. Knihy a časopisy. Praha, Slovanský ústav
1940 – **Česká a slovenská literatura, divadlo, jazykozpyt a národopis v Jugoslávii.** Bibliografie od r. 1800 do r. 1935. Knihy a časopisy. Praha, Slovanský ústav
1956 – **Jugoslavie.** Soupis literatury o současné Jugoslávii a doporučující bibliografie překladů z let 1945-1956. Praha, Univerzitní knihovna
1964 – **France Prešeren v češki literaturi.** Ljubljana, Društvo bibliotekarjev Slovenije
1965 – **Littératures yougoslaves en Tchécoslovaquie 1945-1964.** Prague, P.E.N.
1965 – **Michail Jurjevič Lermontov v české literatuře.** Bibliografie k 150. výročí narození M. J. Lermontova zpracovali O. B., Marie Mervartová a kol. Praha, Národní knihovna
1967 – **Rešetarova knihovna Ragusian.** Výběrový soupis vzácných knih a rukopisů. Praha, Slovanská knihovna
1970 – **Michail Šolochov v české literatuře.** Bibliografie do r. 1965. Praha, Státní knihovna ČSR

B. Studie, články, recenze a zprávy (celkem více než 500 příspěvků)

- 1931** – počátek pravidelných časopiseckých příspěvků o české kultuře ve slovinských periodikách (např. *Jutro*, *Ljubljanski zvon*, *Slovenski poročevalec*, *Naši razgledi*, *Nova obzorja*, *Delo*)

Současně mnohonásobně početně převyšující příspěvky o slovinské kultuře a kulturních událostech z celé Jugoslávie do českých periodik (např. *Slovanský přehled*, *Československo-jihoslovenská revue*, *Národní listy*, *České slovo*)

1945 a dále příspěvky do deníků (např. *Mladá fronta*, *Rudé právo*, *Práce*, *Lidové noviny*, *Lidová demokracie*) a do časopisů (např. *Knihovna*, *Literární noviny*, *Slovanský přehled*, *Slavia*)

C. Studie o slovinské literatuře ve sbornících

1935 – *Co číst z literatur slovanských posledních let*. Praha, Fr. Borový (zmíněny jsou knihy autorů: **Ivan Pregelj**, **Tone Seliškar**, **Ludvik Mrzel** a **Miško Kranjec**)

1936 – *Tvůrcové dějin*. Díl IV. Přítomnost, část 1. Praha, Mazáč (**France Prešeren** a **Fran Levstik**)

D. Encyklopedická hesla o jihoslovanských literaturách a jejich tvůrcích pro:

Ottův slovník naučný nové doby

Masarykův slovník naučný

Příruční slovník naučný

E. Knižní překlady slovinské a jihoslovanské poezie společně s českými básníky

1940 – *Hvězdy nad Triglavem*. Moderní poesie. Vybrali a uspořádali O. B. a Josef Hora, doslov *Cesta slovinské lyriky* napsal O. B. Přeložili Kamil Bednář, Jan Čarek, Josef Hora, František Nechvátal a Karel Nový. Praha, Melantrich.

1946 – 2. vydání

1946 – *Bán Strachinič*. Z jihoslovanských zpěvů hrdinských. Přeložili František Halas a O. B. Ilustroval Ferdyš Duša. Praha, ELK

1954 – *Zpěvy hrdinství a lásky*. Výbor výpravných básní jižních Slovanů. Přeložili František Halas a O. B. Praha, Československý spisovatel

1958 – *Jugoslávské zpěvy*. Sborník lidové epiky jižních Slovanů. Přeložili František Halas, Vilém Závada a O. B. Praha, Naše vojsko

1962 – *Oton Župančič: Úsvity a bouře*. Výbor z básní. Ze slovinských originálů vybral a uspořádal O. B. Přeložili Josef Hiršal, Josef Hora, Petr Kopta, Luděk Kubišta, Jarmila Urbánková a Vilém Závada za jazykové spolupráce O. B., který také napsal předmluvu a poznámky. Praha, SNKLU

1963 – *Petar Petrovič Njegoš: Horský věnec*. Přeložili Josef Hiršal a O. B. Praha, SNKLU

1974 – *Srečko Kosovel: V malém plášti slov*. Ze slovinských originálů vybrali a přeložili Vilém Závada a O. B. Úvod napsal Vilém Závada, závěrečnou poznámku o autorovi O. B. Praha, Odeon

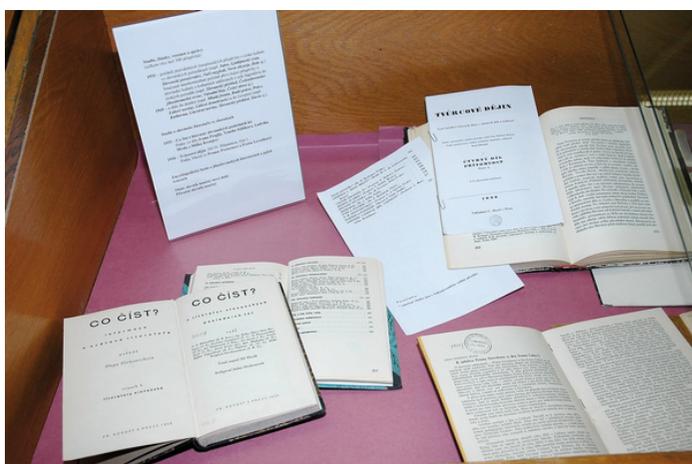
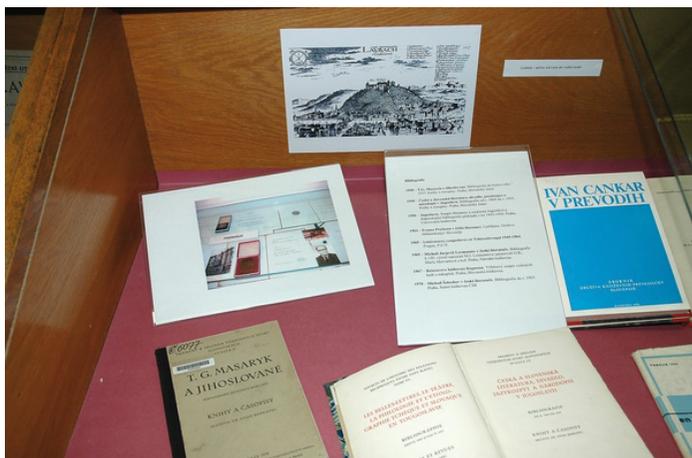
1983 – *Nové hvězdy nad Triglavem*. Výbor se současné slovinské poezie. Ze slovinských originálů vybrali O. B. a Vilém Závada; přeložili Vilém Závada, Jarmila Urbánková a O. B., doslov napsal Vilém Závada, poznámky o autorech O. B. Praha, Odeon

F. Ediční práce

1957 – **Miško Kranjec: Obzory v mlze**. Ze slovinského originálu přeložila Zdeňka Bezděková. Poznámkami opatřila Zdeňka Bezděková a O. B., který také jazykově přehlédl překlad a napsal doslov. Praha, SNKLHU

1968 – **Anton Ingolič: Cibuláři**. Ze slovinštiny přeložil Bohuš Vybíral. Podle nového vydání [...] upravil a překlad zrevidoval O. B., který také napsal doslov. Verše přeložil Jaroslav Tafel. Praha, Odeon

1968 – **Branka Jurčová: Karlička a bílý koník**. Ze slovinských původních vydání [...] a z dosud neotištěného rukopisu vybral O. B. Přeložil Jaroslav Pánek. Praha, SNDK

Z výstavy
uspořádané
Slovanskou knihovnou
k jubileu O. Berkopce
v roce 2007.

Redakce nezasahovala do podoby citací v poznámkách k příspěvku.